

RÉTI LÁSZLÓ

Ide csak az jött,
akit a kötelesség szólított.
Vagy az, aki be akart jutni.
És a két csoport halálos
ellensége volt egymásnak.

FALAK

dark action

MÖGÖTT

**RÉTI
LÁSZLÓ**

**FALAK
MÖGÖTT**

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

1.

A KELETI ÉGBOLTON HALVÁNYAN DERENGETT egy alig látható sáv. A nap még nem kelt fel, de már nem sok idő volt hátra pirkadatig. Aki nyugatra pillantott, egyelőre csak a koromfekete sötétséget láthatta, amely elrejtette a sivatagot, s csak a magasban szikrázó csillagok adtak némi támpontot, hol végződik a föld, és hol kezdődik az ég.

Sheila Ward kemény, harmincegy éves nő volt, az a fajta, akire a férfiak nagy része azt mondja, nem lehet vele bírni. Kalandvágý, bátorság, és valami megmagyarázhatatlan, állandósult indíttatás jellemezte a nőt, amely minduntalan arra sarkallta, hogy nehéz helyzeteket vállaljon fel, és rendre meg is oldja azokat. Soha nem kereste kifejezetten a bajt, de nem is menekült előle. Sheila magas volt, alkatra kifejezetten szikár. Barna haját rövidere vágatta, és rendszerint keret nélküli szemüveget hordott, amitől barna szeme furcsán távoli csillogást kapott. Bőre oly barna volt, hogy akár arab őseket is sejtethett a felmenői között a szemlélő. Valójában az egyik nagyanyja mexikói volt, s az idős hölgy déli bőrszíne az unokán köszönt vissza.

Sheila most fentről, a völgyet övező kietlen, sziklás dombok közül érkezett. Egy kilométerrel messzebb várakozott társa, és a két ló, amelyeken idáig eljutottak. Kísérője egy huszonhárom éves főtós volt, aki mostanra teljesen begyulladt, és megtagadta, hogy közelebb menjen a táborhoz. Sheila valahol meg is értette a fickót, ő

azonban nem tehetett mást, mint hogy folytatja a küldetést. Ha idáig eljött New Yorkból, akkor már nem habozhatott megtenni az utolsó lépéseket. Miután rájött, hogy a lovak mellett a félelemtől reszketve álló fotóst nem tudja továbbhaladásra bírni, dühösen elvette a fiú egyik kisebb fényképezőgépét, aztán otthagyta a kis barlangban, amit még napnyugta előtt fedeztek fel. A lovak nyugtalankodtak, ezért beterelték azokat is az üregbe, hogy ne lehessen felfedezni őket. Sheila végül jóval éjfél után indult útnak. Khakiszínű katonai zubbonyt és nadrágot viselt, lábát magas szárú bakancsba bújtatta. Fejére símaszket húzott, hogy bőre ne világítson a sötétben. Volt nála egy csuklóra csatolható GPS, egy kulacs víz, és az övébe dugott egy régi Beretta pisztolyt, amit még Tripoliban vett a bazárban, miután partra szállt a kikötőben. Egyszer használta csak: a levegőbe lőtt vele a sivatag magányában, hogy megbizonyosodjon róla, egyáltalán működik az ütött-kopott fegyver.

Sheila rendkívül óvatosan mozgott. Három teljes órába telt, míg megközelítette a barlangtól alig egy kilométerre álló tábor. Percenként megállt, és hosszasan hallgatózott, elemezte a sivatag neszezését, hallgatta a szelet, próbált ember jelenlétére utaló jeleket keresni, de nem talált ilyet. Amikor már csak száz méterre volt céljától, négykézlábra ereszkedett, és úgy folytatta az útját. A homok hideg volt a nő tenyere alatt, ahogy óvatosan helyezte egyik kezét a másik után. A szemcsék szétfolytak az ujjai alatt, térdei pedig széles nyomot hagytak a homokban. Még legalább ötven méter volt a legközelebbi sátorig, és ahogy Sheila a keleti égboltra pillantott, tudta, most már igekeznie kell. A Szaharában a napkelte igen gyorsan lezajlik. Nem szerette volna, ha a világosság még ott éri a sátrak között. Mikor a nap majd végül felbukkan a horizonton, már ismét az ötvenméternyire magasodó első dűnék mögött akart lenni.

A terepruhás nő zajt hallott, azonnal a földre vetette magát.

Előtte, alig három méterre, derékmagasságú kőfal állt a homokban, egy régi karavánpihenő elhanyagolt maradványai. Ahogy lehasalt, a kövek eltakarták előle a sátrakat. Hallgatózott.

Lépések közeledtek, a homok egy bizonytalanul közeledő alak talpa alatt surrogott. Sheilára rátört a félelem, megértette, hogy csapdába esett. Ott hevert kiszolgáltatottan a homokban, három méterre a legközelebbi búvóhelytől, és már nem mozdulhatott. Ha ő hallotta a közeledő alak lába alatt surrogó homokot, az is meghallhatta, ha ő kelt zajt, miközben a falhoz iszkol. Inkább a mozdulatlanságot választotta.

Fekete árny jelent meg balra, és megállt a rég leomlott épület maradék falánál. Hamarosán csobogó hang és elégedett sóhajtás hallatszott. Sheila félig leeresztette a szemhéját, hogy még a szeme fehére se villanjon, és meredten bámulta a tőle néhány méterre a homokba csorgó vizeletsugarat.

Az egész talán másfél percig tartott, de a nő úgy érezte, még levegőt sem vehet.

Amikor az őrszem befejezte a vizelést, meghúzta a vállára vett Kalasnyikov szíját, és visszaballagott a sátrak közé. Sheila megkönnyebbült, de kényszerítenie kellett magát, nehogy felsóhajtson. Még ennyi zajt sem mert csapni.

Most lassan megmozdult, és a tócsát gondosan elkerülve előre-kúszott a falig, hogy kileessen felette.

Közelebb volt, mint gondolta.

Alig húsz méter választotta el a legközelebbi sátrtól. Hat nagy sátrat számolt meg, melyek nagyjából szabályos kört alkottak. Az őrszem már a sátrak által közrefogott térségen ballagott, és lezötytyent a tábortűz mellé. Kannát vett elő, egy ballonból vizet töltött belé, majd felhelyezte a parázsra. A reggeli kávé elkészítésére utaló mozdulatok is azt üzenték, Sheila már szűkében van az időnek. Lehúzta a fejét, és a csuklójára szíjazott GPS-re nézett. A legalacsonyabb fényerőre állította a képernyőt, alig látta a pislákoló számokat. Rögzítette a helyszín koordinátáit, mert tudta, még jelentősége lesz annak, hogy pontosan meg tudja-e majd adni a hatóságoknak, hol is járt. Az túl kevés lenne, hogy In Amenastól keletre volt, valahol az algériai határ közelében.

Mély levegőt vett, aztán négykézláb megkerülte a faldarabot, és kilesett mögüle. A sátrak most eltakarták az őrt. Más ember nem látszott a környéken, a többiek bizonyára mélyen aludtak. A tábor túlsó felén nyolc-tíz teve pihent, és két ősrégi Land Rover parkolt a sziklák mellett. A szél a tevék felől fújt, Sheila érzékeny orra megérezte az állatok bűzét. Ennek örült, mert azok így nem érezhették meg őt. Városi lány révén fogalma sem volt arról, egy teve valóban meg tudná-e érezni az ő parfümjének vagy verejtékének illatát az algériai sivatagban, ellenszélben, de a kislány korában olvasott kalandregényekben mindig vigyáztak arra, merről fúj a szél. A tevék mindenesetre egyelőre teljesen nyugodtak voltak.

Sheila ismét elindult a fal takarásában, ezúttal a másik irányba tartott. Egyszer csak a tenyere alatt nedvesnek érezte a homokot.

Hamar rájött, hogy beletenyereelt az őr által hátrahagyott vizelettócsába.

– A francba... – sziszegte, és keresett egy száraz helyet, ahol a homokban hosszasan törölgette a tenyerét.

Aztán egyszerre megdermedt. Rádöbbsent a helyzet képtelenségére: némi húgy miatt aggódik akkor, amikor éppen egy tucatnyi emberrabló táborát igyekszik becserkészni. Megrázta a fejét, és fel-tápáskodott. Görnyedten a legközelebbi sátorhoz osont, és hasra feküdt a ponyva mellett. Kivárt egy percet, de semmi sem mozdult, senki sem figyelt fel a jelenlétére.

Kínosan lassú mozdulattal felemelte a sátorlap szélét, és bedugta a fejét. Várnia kellett egy-két percig, mire a szeme hozzászokott a kintinél is sűrűbb sötétséghez. A bejárat résén csak a csillagok fénye szivárgott be.

Lassan felismerte a részleteket.

Két férfi aludt a sátor két ellentétes végében. Mindketten hangerősen, egyenletesen lélegeztek, nyilvánvaló volt, hogy mély álomba zuhantak. Középen, a sátrat tartó farúdnál egy alak kuporgott.

Sheila megdermedt, egy pillanatra úgy érezte, az összekuporodott alak őt lesi. De nem történt semmi. Szeme fokozatosan szokott

hozzá a sötétséghez, már jobban látta a részleteket. Az oszlop mellett egy nő ült, kezét a vaskos rúdhoz kötötték. Semmi ruhát nem viselt. Valamiféle katatón állapotban volt, előre-hátra ringatta a testét. Érezhetően fogalma sem volt, mi történik körülötte. Sheila a vonásait nem tudta kivenni, csak azt látta, hogy bőre egészen világos, már-már hófehér, és a haja is szőke.

Jól tudta, hogy az elrabolt turisták egyike egy svéd nő volt. Újongani tudott volna a felismeréstől, hogy valóban megtalálta őket.

Az egyik férfi felhorkant álmában, és vad mozdulatokkal a másik oldalára fordult, majd rőfögő hangok kíséretében ismét álomba merült. Sheilára rátört a késztetés, hogy gyorsan kifaroljon kiszolgáltatott helyzetéből, és elrohanjon, de kényszerítette magát, hogy ne mozduljon. A férfi lassan megnyugodott, és újra egyenletesen horkogni kezdett. Sheila a fényképezőgépre gondolt, ami ott volt nála, de belátta, végül is feleslegesen hozta el. Ebben a sötétségben semmi hasznát nem vehette, az exponálás kattogása pedig riaszthatta volna az emberrablókat. Halkan, milliméterről milliméterre visszahúzódott, és leengedte a sátorponyvát. Itt semmit sem tehetett.

Megvolt, amit keresett, megvolt a bizonyíték, megvoltak a koordináták.

Tudta, mit kell most tennie: óvatosan visszakúszni, majd futás Jerryhez, fel a lovakra, és irány a húsz kilométerre lévő falu. Onnan pedig segítséget kell kérni, majd hazarepülni, és az otthoni irodában kényelmesen megírni a leleplező riportot az észak-afrikai emberrabló csapatok és az európai utazásszervező irodák tippadóinak bűnös kapcsolatáról.

De nem ezt tette.

Valamit még akart. Valami kézzelfoghatót. Mondjuk, mégiscsak egy fotót. Vagy valami mást, mindegy, mit, csak valamit, ami hitelesebbé teszi a cikkét.

A következő sátorhoz kúszott.

A ponyva szélénél guggolt, és hallgatózott. Bentről nem jutott ki hozzá hang. A sátor túloldalán az őr egyre hangosabban csörgött a

kávés kannával. Sheila tartott tőle, hogy hamarosan az egész tábort fellármázza a fickó. Vágyakozva visszanézett a válla felett a dűnék felé. Ott várja a biztonság. Ott várja Jerry, a lovak és a menekülés. Aztán visszafordult a sátorhoz.

Döntésre jutott. Csak még egy próba!

Lehasalt a földre, és elkezdte felemelni a durva ponyva szélét. Amikor már elég helye volt, bedugta a fejét, és hallgatózni kezdett. Hogy a szemét hozzászoktassa a benti sötétséghez, türelmesen várakozott.

Egyszerre ott volt előtte.

Két fehér folt. Két, időnként meg-megmozduló fehér folt. Sheila halálra váltan mozdulatlanságba dermedt. Nagyon lassan jutott el a tudatáig, hogy egy alig két méterre ülő férfi szeme fehérjét látja. Az alak a sátor egyik oszlopának vetette a hátát, lábát kinyújtotta, és pontosan Sheila felé nézett. A vászontetőn egy hosszú szakadás volt, éppen felette, azon át kissé több csillagfény jutott be, mint az előző sátorba.

Az újságíró nő csak bámulta a férfit, és nem tudta eldönteni, hogy most mit is tegyen. Nem mert mozdulni, mert nem tudta eldönteni, hogy őt bámulja-e az ismeretlen, vagy egyszerűen csak arrafelé néz, ahol ő van, de valójában nem látja őt a sötétben. Sheila megpróbálta elképzelni, hogy mi látható belőle arról a helyről, ahol a férfi ül, és arra jutott, hogy nem sok. Most áldotta igazán az eszét, hogy felhúzta a fekete símaszkot. Csak a feje volt a sátorban, azt pedig fekete maszkba bújtatta. Nem. Nem láthatja őt az az ember.

Alaposabban igyekezett szemügyre venni a bámuló alakot. Olyan érzése támadt, mintha már látta volna valahol. Sovány, szakállas férfi volt, orra keskeny, arca beesett. Láthatóan nélkülözés viselte meg, arcát mély ráncok keretezték. Az inge szakadtan lógott rajta, nadrágja már merev volt a mocsoktól. A férfi megvakarta az orrát, és ekkor Sheila megláthatta a csuklóit szorosan összefogó kenderkötelet.

Ez egy fogoly!

Hosszasan kutatott a memóriájában, és végre beugrott, honnan ismerős neki ez a pasas. Indulás előtt alaposan tanulmányozta az elrabolt turistákat. Akkor látta a fotót, amelyen ez az ember szerepelt. Csakhogy azon egy vidáman mosolygó, legalább tizenöt kilóval nehezebb Don Lawson nézett derűsen Sheila-ra. Igen! Lawson. Most már a neve is az eszébe jutott. Ő volt az egyik amerikai a csoportban.

Lawson egyszer csak sóhajtott egyet, és oldalra dőlt. Magára húzott egy pokrócot, és elfordult. Sheila most már biztos volt benne, hogy az amerikai nem vette őt észre. A fogoly szuszogni kezdett. Sheila derékig benyomakodott a sátorba, és ismét előhalászta a fényképezőgépet. A keresőt a szeméhez emelte. Semmit nem látott. A vaku használata eleve ki volt zárva, de abban bízott, talán van a gépen valami olyan üzemmód, ami az ilyen helyzetekre szolgál. Infra, vagy valami éjszakai applikáció, fogalma sem volt az egészről, nem értett az ilyesmihez. Az egész nem így volt eltervezve. Éppen azért hozta el a fotóst, hogy ezt a részt ő intézze. De az a gyáva patkány meghátrált. Dühében elhozta az egyik gépét, de igazából nem értett hozzá. Nem is gondolta át, hogy fog a sötétben fotózni.

Elrakta a fényképezőgépet, és körülnézett.

A sátor oldalfalainál még négy alvó embert számolt össze. Az elrabolt csapat tíz főt számlált. Itt öten feküdtek, a hatodik, a láthatóan szexuálisan kihasználtságú svéd nő a szomszéd sátorban volt. Még négyen hiányoztak. Sheila remélte, hogy még élnek, de azt már elhatározta, őket nem keresi meg. Amit tudni akart, már megvolt. És még ki is kell jutnia, ha segíteni akar nekik.

Egy tarisznya hevert előtte. Hirtelen ötlettel magához húzta, és beletúrta. Egy névjegytartó akadt a kezébe. Egyszerű, műanyag tok volt. Zsebre tette. Ha már fényképezni nem volt lehetősége, ez is megteszi bizonyítéknak. Nyilvánvaló volt, hogy sivatagi rablók nem hordanak névjegyet, így a kártyák csak valamelyik túszhoz tartozhattak. Majd napfénynél megnézi, kinek a neve áll rajta.

Lassan kitolta magát a sátorból, és felguggolt a ponyva takarásában.

Óvatosan megfordult, és a dűnék felé nézett. Már virradt. Még elmosódtak a kontúrok, de már jobban látott, mint tizenöt perccel korábban. Tulajdonképpen éppen ezért nem gyalogolt bele azonnal a halálba.

Mert akkor meglátta.

Ott volt előtte, alig egy méterre, és őt nézte.

Az összetekeredett szarvasvipera nem volt aktív, a hideg éjszakában lelassult, de ezt Sheila nem tudhatta. Teljesen lebénult a félelemtől, és önkéntelenül is egy halk sikoly szaladt ki a száján. Egy apró sikoly, amit szinte azonnal visszanyelt, de nem elég korán ahhoz, hogy tökéletes csendben maradjon.

Fel szeretett volna ugrani, és rohanni, száguldani, menekülni, el innen, el ettől a halálos állattól, fel a dűnére, és csak robogni a barlang felé. El innen! Ám a teste nem engedelmeskedett. Guggolt, és képtelen volt mozdulni, miközben érzékszervei kiélesedtek. A kígyót olyan pontosan látta, hogy a gyér fény ellenére szinte a pikkelyeit is meg tudta volna számolni. A hallása is szuperérzékennyé vált. Hallotta, hogy a sátor túloldalán az őr csengve-bongva leteszi a kávéskannát, és magához veszi a Kalasnyikovot. Hallotta a fém csörgését, ahogy az ápolatlan sivatagi rabló kézbe kapja a fegyvert. Orrában határozottan érezte a kávé illatát. Az futott át az agyán, hogy ez alighanem az utolsó illat, amit érez. Kávé. Milyen ironikus. Sosem szerette a kávé. És most azzal az illattal az orrában hal meg.

A kígyó nem mozdult.

Sheila görcsbe meredve guggolt.

A sátrak felől lépések közeledtek.

Az őr felbukkant a vászonfal sarkánál, és Sheila felé tartott.

Amikor meglátta a kuporgó alakot, azonnal a vállához emelte a gépkarabélyt, és határozottan előre lépett.

Egyenesen rá a kígyó farkára.

A vipera felpattant, és gerincét megfeszítve az őr felé kapott. A férfi lábszárát érte a marás, a vékony ruhán áthatoltak a fogak, és a véráramba fecskendezték a mérget. A férfi felkiáltott, és elejtette

a fegyvert. Iszonyodva bámult lefelé, még lelépni is elfelejtett az álatról, mire a kígyó fájdalmában ismét lecsapott.

Sheila testében váratlanul feloldódott a bénultság, és felpattant.

Az őr felsikoltott, és hátralépett, de a kígyó valamiért most már nem hagyta annyiban, és ismét utána kapott. A férfi elvesztette az egyensúlyát, és terpeszben fenékre ült. A harmadik marás a combját érte. Rettegve felkapta a Kalasnyikovot, és a tusával őrülden csépelni kezdte a lábai között tekergő kígyót.

Sheila rohant. Életében nem futott még ilyen gyorsan. Pillanatok alatt felért a dűne tetejére. A lövések ekkor hangzottak fel. Hosszú, véget érni nem akaró sorozat kattogása törte meg az éjszakát. Sheila a földre vetette magát, és utolsó lendületével átgurult a dűne gerincén. Forgás közben egy pillanatra látta, hogy a lövések nem neki szólnak. A rabló a kígyóba ürítette az egész tárat, és még akkor is a ravaszt rángatta, amikor a tár kifogyott.

A tábor felől sikoltozás, ordibálás és egy-két szórványos lövés hallatszott.

A hirtelen ébredő túsók és a felriadó rablók sem tudták, mi történt, így mindenki úgy reagált, ahogy tudott. A foglyok rimámkodtak, a fogva tartók lövöldöztek. Maguk sem tudták, kire. Egy másodperc alatt teljes volt a káosz.

Sheila kényszerítette magát, hogy egy métert visszafelé kússzon, és a dűne tetejéről még egy pillantást vessen a táborra.

Három-négy rabló már a földön heverő társuk mellett állt, és a kígyó élettelen testét bökdösték hosszú puskáikkal. A földön fekvő őr hangosan kapkodta a levegőt, hörgött, és hab csapott ki a száján. Sheila megértette, hogy a fickó nem tud beszélni. Nem fogja tudni elárulni, hogy egy embert látott a táborban. A lövöldözés abbamaradt. A rablók láthatóan a kígyómarásnak tulajdonították a kialakult pánikot.

Sheila nem várt tovább.

Lejebb kúszott, majd a dűne aljában felállt, és futni kezdett.

A barlangig alig három perc alatt jutott el.

A rejtekhelyhez vezető keskeny szurdokban Jerry jött szembe vágatva.

A nő kiállt a szűk út közepére, és két kézzel integetett a férfinak. A ló nem tudott elmenni mellette, túl közel voltak kétoldalt a sziklafalak.

– Engedj! – kiáltotta a fotós, és kétségbeesetten el akarta kormányozni a lovat Sheila mellett, de a nő elkapta a zablát.

– Jerry!

– Tűnj az útból!

– Hé, hallgass már el! Meghallanak!

Ez végre átment a férfi agyára telepedett pánik kódén. A nyereg-ből lenézett az újságírónőre.

– Mi történt?

– Megtaláltam a túszoikat.

– Felfedeztek, mi? Rád lőttek!

– Dehogya! Az egyik őrt megmarta egy kígyó. Arra tüzeltek!

– Ezért lövöldöztek?

– Ezért.

– Téged nem fedeztek fel?

– Nem hát! Hová indultál?

A férfi elcsöndesedett, és furcsán nézett a nőre.

– Én csak...

– Itt akartál hagyni?

– Nem. Dehogya! Eléd indultam.

– Akkor hol a lovam?

Jerry csak nézett, aztán megrántotta a szíjat. Sheila abban a pillanatban előrántotta a Berettát, és a férfira fogta.

– Állj!

– El kell tűnnünk innen!

– Itt akartál hagyni.

– Azt hittem, megöltek!

– Meg sem kíséreltél meggyőződni róla!

– Nézd...

– Szállj le!

– Sheila!

– Szállj le! Ezt a lovat én viszem. Te mész vissza a másikért. És nem akarlak többé látni!

– Úgysem mersz löni.

– Próbáld ki! Bárki elhinné, hogy a rablók végeztek veled.

Jerry megszeppent.

– Sheila, kérlek...

– Nem bízom benned. Le arról a kurva lóról!

– Kérlek...

– Mi lesz már?!

Jerry lekászálódott a hátsáról, és elhátrált. Sheila felpattant a nyeregbe.

– Nem hagyhatsz itt.

– Keresd meg a másik lovat!

– Ha visszaérek, feljelentelek, te kurva!

A nő vállat vont.

– Akkor a teljes történetet el kell majd mondanod. Maradj tőlem távol, azt tanácsolom!

Sheila Ward belevágta a sarkát a lova oldalába, és elügetett. Ahogy visszanézett, látta, hogy Jerry a barlang felé lohol. Megfordult a nyeregben, és az előtte álló teendőkre koncentrált. Gyorsított. Fél kézzel megtapogatta a zsebében a bizonyítékul szerzett névjegytartót.

Most már csak el kell jutnia a városba, és akkor telefonálhat.

2.

Az IVECO A GÖRÖNGYÖS FÖLDÚTON ROBOGOTT ELŐRE. A sofőr nem fukarkodott a gázadással, a terepjáró néha el-elemelkedett a földtől, hogy aztán nehézkesen, keményen újra lehuppanjon, és farolva folytassa útját. A volánnál ülő belga tizedes tarkóján verejtek csillogott a kocsi belső világításának fényében. A rohamsisakot kissé lazán szíjazta a fejére, így időnként a mutatóujjával feljebb kellett tolnia a szélét, amikor a kemény fémperem már-már az orrnyergét verdeste.

Ketten utaztak a hatalmas katonai kocsiban. A sofőr mellett ötven év körüli, magas, szikár nő ült, aki szintén terepszínű egyenruhát viselt, de vállán a belga helyett a magyar trikolór tépőzáras címkéje virított. Az asszony őszes, rövidre vágott haja a fejére simult, szája sarkában a mélyülő ráncok minden nagyobb döccenésnél megfeszültek. A nő szürke szeme fáradtan, tompán fénylett, mégis feszült figyelemmel pásztázta a környezetét. A melle feletti kitűzőn a Radnai név virított. Térdei közé gépkarabélyt szorított, balja keményen markolta a fekete csövet a hangtompító vaskos hengere alatt, míg jobbal az ajtó feletti kapaszkodót fogta. A fején sisak helyett bordó barettet viselt.

A belga tizedes végre egyenesebb és simább terepre kormányozta az IVECO-t, és tovább gyorsított. A távolban a telihold fényében fürdő macedón hegyek kísértetiesen ragyogtak. A szélről tépázott,

meredek hegyoldalakon csak vékony cserjék árválkodtak. A szurdokban haladva a kocsi a sötétben maradt, de kétoldalt, fent a magas hegyoldalakon fehéren ragyogott a holdfény. A katonai terepjáró hetvennel robogott, és a szurdokból szinte kirobbant a fennsíkra. Kétoldalt eltűntek a szirtfalak, és egy két kilométer széles síkságon találták magukat. A belga lassítani kezdett, és előremutatott.

– Azok a hegyek ott már Görögországhoz tartoznak.

– Tudom, Lucas, jártam már erre.

– Elnézést, őrnagy asszony. Nem tudtam.

A nő nem válaszolt, csak bámult kifelé az ablakon.

A jól ismert szorongás kerítette hatalmába. Már ismerte ezt az érzést. Ez a hetedik, terepen végrehajtott bevetése volt, de az érzés hajszálra úgy csapott le a gyomorszájára, mint első alkalommal.

Emlékezett, hogy szorult össze a gyomra, mikor harminc évvel azelőtt belépett a vizsgaszobába ahhoz a bizonyos rettegett professzorhoz, hogy átmenjen római jogból. Vizsgadrukk. Nincs erre jobb szó.

– Mindjárt a tábornál vagyunk – mondta Lucas, de inkább csak azért, hogy ne legyen csendben.

Radnai őrnagy szótlantul bólintott, és csak bámult kifelé.

A következő kanyarnál feltűnt a Fal.

Az őrnagy már sokszor látta, mégis elszorult tőle a torka.

Hat és fél méter magasra épült. Vaskos, öntött beton elemekből álló építmény volt, mely a talajban mindkét oldalra két-két méter szélességben vízszintesen is elnyúlt. Akár egy feje tetejére állított, nagy T betű. A földbe süllyesztett peremek azt szolgálták, hogy megakadályozzák a Fal autóval való áttörését. Így hiába is hajtott volna neki bárki kocsival. Zsuzsa jól tudta, hogy ez nem más, mint a hidegháború zenitjén, egyetlen éjszaka alatt felhúzott berlini fal másolata. Vagy inkább továbbfejlesztése. Ez a Fal ugyanis hat és fél méter magasra nyúlt, és sok ezer kilométer hosszan húzódott. Ehhez képest a berlini előd csak egy vérszegény makettnek számított.

A Fal tetején, több sorban kihúzva, szögesdrót feszült. Százötven méterenként tizenkét méter magas őrtornyokat illesztettek a falba. Tetejükön üvegorítású, légkondicionált kalitkában hatórás váltásokban két-három katona vigyázta a környéket. Minden fülkében géppuska és aknavető volt rendszeresítve, meg természetesen meszterlövész puskák, éjjellátók, drónok, videofelvevők, hőkamerák, kézigránátok. És persze temérdek lőszer.

A fennsíkról, ahol az IVECO haladt, jól látszott a széles, fehér sáv, ami a Fal előtt húzódott. Radnai Zsuzsa nagyon is jól tudta, mit lát.

Az aknamezőt táblák is hirdették, óva intve minden, véletlenül arra járó attól, hogy a sima, ötven méter széles, homokos mezőre tévedjen. Bár mindenki tudta, itt nem voltak olyanok, hogy „véletlenül arra járók”.

Ide csak az jött, akit a kötelesség szólított.

Vagy az, aki be akart jutni.

És a két csoport halálos ellensége volt egymásnak.

Jobbra és balra is a végtelenbe húzódott mind a Fal, mind a fehér, homokkal felszórt aknamező. Szorosan követték a terep domborzati viszonyait, felkúsztak a hegycsúcsokra, leereszkedtek a völgyekbe. Még tizenöt kilométerrel arrébb, a Kozuf csúcsára is vékony csíkként kapaszkodott fel a több mint hat méter magas Fal és kísérője, az aknamező. Zsuzsa emlékezett, nem is olyan régen ott még sípályák voltak, amiket most könyörtelenül vágott ketté a betonelemek sora. Mert a történelem úgy döntött, hogy egy sípálya kevésbé fontos, mint megannyi nép fennmaradásának érdeke.

A Fal túloldalán pedig ott volt Görögország. Illetve, ami megmaradt belőle.

Periklész valaha világelső állama mostanra anarchiában fetrengett. Zsuzsa egy pillanatra elmélázott azon az időn, amikor még Athénban és Thesszalonikiben mulatott át éjszakákat a nyári vakációk alkalmával. Annak pedig már megvan tíz éve is, hogy utoljára a *túloldalon* járt. És nem is vágyott oda. Görögország már tizenegy

éve nem az, aminek az emberek a huszadik század második felében megismerték. Éppen elég volt, ami eljutott hozzá az ott történetekből ahhoz, hogy ne csak nőként dermedjen halálra, de rendőrtisztként is összeugorjon a torka a félelemtől.

– Ott a tábor! – mutatott előre Lucas.

Feltűnt előttük a Camp 22 rendezett sziluettje. Sátrak, barakkok, őrtornyok és szögesdrótból felhúzott kerítések másfél négyzetkilométeres, rendezett halmaza.

Zsuzsa kihúzta magát ültében, és megköszörülte a torkát.

– Hová megyünk pontosan?

– Azonnal a parancsnokságra. Wagner százados várja önt.

– Wagner századosnak mi a beosztása?

– Ő a körzet parancsnoka, asszonyom. Ő felel jobbra és balra is úgy ötven kilométernyi határszakaszért.

– Az nem kevés.

A tizedes vállat vont.

– A Fal hosszú, az ember kevés. Egy-egy körzetre ennyi jut.

– Maguknak azért itt természetes akadályok is bőven akadnak segítségül.

– Meg is lennénk halva, ha nem volnának ezek a hegyek. A sziklafalak, a mély kanyonok, a folyók... ezek nagyon jól jönnek.

Az IVECO megállt az ellenőrző pontnál. Miközben egy katona végigmustrálta a papírjaikat, Zsuzsa figyelmét nem kerülte el, hogy a tízméternyire felépített, homokzsákokkal körbevett géppuskafészekből rezzenéstelenül mered rájuk egy 12 milliméteres fegyvercső. Az őrség harmadik tagja ezalatt egy nyeles tükörrel alánézett a terepjárónak. Az már csak hab volt a tortán, hogy egy robbanóanyag-kereső kutya végigszaglásztta az alvázat. Az őrnagy ez utóbbit sosem értette igazán: ugyan hol lehetne inkább robbanóanyag szagát érezni, mint egy katonai járművön?

– Mehetnek!

Lucas tizedes sebességbe kapcsol, majd lépésben szlalomozni kezdett a cikcakkban lerakott betontömbök között. Mióta '21-ben

megtörtént az az eset a Bari melletti beléptető ponton, ahol harminckilenc katona halt meg a robbanóanyaggal megpakolt, a sorompót áttörő teherautós merénylő miatt, igencsak felszökött a kereslet a betonelemek iránt.

A terepjáró a parancsnoki konténer mellett fékezett. Zsuzsa hátrázott léptekkel bement. A harcállásponton az egyik falat a kommunikációs berendezések borították el, előttük négy operátor figyelte a körzet adásait. Középen jókora fémasztal állt, lapjában hatalmas digitális térkép mutatta a környéket. Az asztalt hat férfi állta körbe. Egy negyven év körüli német százados mutogatott valamit éppen a térképen, amikor Zsuzsa belépett. A férfi, akinek mellén a Wagner név látszott, felnézett.

– Igen?

– Radnai Zsuzsa őrnagy, Bevándorlási Ügynökség, szolgálatra jelentkezem!

Wagner kezét fogott a nővel, és bemutatta az asztal körül álló társaságot. Négyen a beavatkozó alegységek parancsnokai voltak, az ötödik, egy Milivoje Khrin nevű szlovén hadnagy a médiakommunikációért felelt.

– Késett, őrnagy asszony.

– Nehezen szállt le a gép.

– És ez befolyásol valamit?

– Nem. A kocsiban ellenőriztem a legfrissebb adatainkat. A csapat még öt kilométerre járt a Faltól – az órára pillantott. – Nagyjából két óra múlva fogják megkísérelni.

– Ilyen lassúak?

– Ilyen óvatosak.

– Mit tud róluk?

Zsuzsa katonai tabletet vett elő, és csatlakoztatta az asztalba szerelt térképhez. A jókora kivetítőn a tablet képe jelent meg, a nő pedig magyarázni kezdett.

– Az Ügynökség hírszerzése szerint ma éjfél után fogják megkísérelni a bejutást. Egy teherautónyi ember, jórészt jemeniek.

- Koruk, nemük?
- Mint mindig. Huszonévesek, férfiak és hadviseltek.
- Hányan lehetnek?
- Maximum húsz emberre számítunk. De mindnél fegyver van, és hat-hét ládányi robbanóanyagot is be akarnak juttatni.
- Milyen a cucc?
- Még mindig a jól ismert cseh Semtex. A három éve Ciprusnál elrabolt hajóról származhat...
- Soha nem fognak kifogyni belőle.
- Háromszáz tonna az háromszáz tonna. Örülünk neki, hogy elaprózzák.
- Mi mást tehetnének ennyivel?
- Mit? Mondjuk, nekihajóznak Marseille kikötőjének, és a rakpartnál felrobbantják az egészet. Ahhoz képest 911 csak Tesz-vesz Város lenne.

Wagner megvakarta a fejét.

- Mi a terv?
 - Ez már a maguk területe, én hírszerző vagyok, százados. A lényeg, hogy ezek az emberek nem juthatnak be az Unió területére.
 - Tudjuk, hol akarnak áttörni?
 - Igen – az őrnagy a térképre mutatott. – Itt, ahogy azt már telefonon is jelentettem. A 3445-ös toronynál. Hogy attól jobbra vagy balra, azt nem tudjuk. Megemelte már a készültséget?
 - Hogyne. Abban a toronyban, és mellette mindkét irányban még ötben már tripla őrség van, és a tornyok között négy szakaszt helyeztünk el az aknamező mögött. Az alegységeket az urak vezetik – bökött a háta mögé Wagner.
 - Akkor azt javaslom, menjünk ki a terepre! Az idő szorít.
- A kommunikációs tiszt meglepetten felnézett.
- Maga is kijön, őrnagy asszony?
- Zsuzsa hideg csodálkozással fordult a hadnagy felé.
- Miért ne mennék ki? Gondolja, csak díszből hordom ezt? – az ajtó mellé támasztott SCAR-L karabélyra mutatott.

Wagner szigorúan bólintott.

– Rendben, kijöhet velünk, de magára kell vigyáznia. Nem tudjuk pesztrálni.

– Attól, hogy nő vagyok, és két napja töltöttem be az ötvenet, még nem kell pesztrálnia, százados! Akar még kicsit szívatni, vagy mehetünk végre a dolgunkra, uraim?

Az alegységparancsnokok elnyomtak egy vigyort, majd Wagner intésére kisorjáztak az ajtón. A német közelebb lépett a nőhöz.

– Nem akartam megbántani, őrnagy.

– Nem bántott meg. Nézze, tudom, hogy előítéletei vannak a bevándorlásiakkal kapcsolatban, mert legtöbbször csak díszből hordja az egyenruhát. Alapvetően hírszerzők vagyunk.

– Önnek van előképzettsége?

– Van. Huszonnégy évig zsaruként dolgoztam, mielőtt a Bevándorlás elhívott.

– Aha. Zsaru volt.

– Rablás, gyilkosság. Higgye el, láttam ezt-azt.

– Akkor talán többet is, mint én. Menjünk!

Húsz perccel később Radnai őrnagy a médiás Khrin hadnagy gondjaira bízva a 3445-ös toronyban állt, és éjjellátóval pásztázta a szemközti terepet. A görög oldalon sötét volt, csak nyolc kilométernyire pislákoltak egy falu fényei. A Hold fénye erős szilüeteket rajzolt ki, és jól látszott a túloldalon a földet borító, tíz méter széles szögesdrót szőnyeg is, amely térdmagasságig fedte a talajt. Ezt a Fal építésekor rakták le az Unió katonái. Bár a görögök ez ellen mindvégig tiltakoztak, a tagországok fütyültek a protestálásra. Görögország sok éve már, hogy anarchiába merült. Elsüllyedt a migráció kezelhetetlenné váló forgatagában. Mára már nem volt a korábbi értelemben vett központi államigazgatás. Kisebb tartományokra szakadozott az ország, és mindenütt a bevándorlók közül kinőtt hadurak tartottak uralmuk alatt kisebb-nagyobb területeket. Jogilag a Fal túlsó oldalán az ott még Görögország volt, valójában azonban már csak egy formátlan, fortyogó emberkatlan. Ahol

nincs jogszolgáltatás, és a törvényt is mindig az erősebb határozta meg – bár, gondolta Zsuzsa, az Unió sem büszkélkedhet már az-
zal, hogy az emberi jogok védelmét zászlajára tűzve megy előre a
Nagybetűs Jövő felé. Az egyén joga és a realitás nem fért össze, hát
dönteni kellett közöttük.

– Mozgás tizenegy óránál – jelentette monoton hangon az őrszem.

Zsuzsa arrafelé fordította a lencsét.

Két teherautót látott, és egy harmadikat, amely sokkal nagyobb volt a másik kettőnél.

– Mi a fene... - dörögte maga elé, majd felnézett. – Van itt infra?

– Balra fent! – a katona odanyúlt, és átállította a műszert. – Most próbálja!

Zsuzsa belenézett a készülékbe. Most már jól látta a hőkamera képén a járműveket. Sebesen közeledtek. A szája elé húzta a kommunikátort.

– Figyelem! Megjöttek. Ismétlem: megjöttek.

– Mit lát? – recsegett a fülhallgatóban Wagner hangja, aki a szomszédos toronyba fészkelte be magát.

– Többen vannak, mint számítottuk. Három járművet látok.

– Mindig többen vannak, őrnagy. Ezért is terveztem túl a létszámot.

Radnai őrnagy egy félmosollyal nyugtázta a német előrelátását.

– Három teherautó... már csak száz méterre vannak, mindjárt kiérnek a fák közül a senki földjére.

– Mi a létszám?

– Az elsőben... huszonegy hőképet látok, a másikban... huszonhatot.

– Huszonhat?!

– Igen. Ezek... ó, a francba! Nők és gyerekek!

– Erről nem volt szó. Mi van a harmadik kocsival?

– Ebben csak egy ember van... mi a...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- Mi történik?
- Ez... ez egy hídrakó teherautó!
- Az meg minek?

Az események azonban felgyorsultak. A hídrakó kiszáguldott a fák közül, széles ívben megfordult, majd a vezető hátramenetbe kapcsolt, de olyan hevesen, hogy még a toronyban is hallani lehetett a váltó recsegését. A kocsi tolatni kezdett a Fal egy pontja felé, amely pontosan félúton volt a két őrtorony között.

– Le akarja takarni a szögesdrót mezőt – mondta higgadtan az őr.

Wagner hangján megszólaltak a Fal tetejére szerelt nagy teljesítményű hangszórók.

– Itt az Unió Határrendészete! Azonnal forduljon vissza, vagy tüzet nyitunk!

A százados elismételte a szöveget arabul is, majd még kétszer mindkét nyelven. De ettől senki nem várt eredményt. A pontonrakó kocsi nem tágitott. Elérte a szögesdrót mező szélét, és a hidraulika lassan felnyitotta a hátsó elemet. A tizenhárom méteres ponton döngve csapódott a földre, lelapítva a kunkorodó szögesdrót íveket. A nehéz fémszerkezet sarka a Falnak csapódott, amely beleremegett a csapásba.

– Tűz!

Wagner ezt a parancsot már higgadtan adta ki.

A két szomszédos torony géppuskái egymást átfedve, rövid sorozatokkal pásztázni kezdték a terepet. Néhány lövedék a teherautóba is belecsapódott, de a cél nem a sofőr megölése volt, hanem még mindig csak az elriasztása.

A teherautó, most, hogy a jókora súlytól megszabadult, szinte előreugrott a gázadás hatására. Az erdő felé lódult, ám egyszerre éles kanyarral visszafordult, és a saját maga által lerakott ponton felé kezdett hajtani. Zsuzsa jól látta, a kocsi egyre gyorsul. Tapasztalt szeme azonnal felmérte, mi következik.

– Merénylő! – kiáltotta a kommunikátorba.